

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρουσιάζει εις την χώραν ημών ύψηλούς και άπο του Οικουμενικού Πατριάρχαιου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού : **Εξωτερικού :**

Ετησία δρ. 8,— *Ετησία φρ. χρ. 10,—
 Εξάμηνος 4,50 *Εξάμηνος > > 5,50
 Τριμήνος 2,50 Τριμήνος > > 3,—

Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην Ιουλίου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εσωτερικού λσ. 20. Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20

Φύλλα κρηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμάνται έκαστον λσ. 26 (φρ. 0,26).

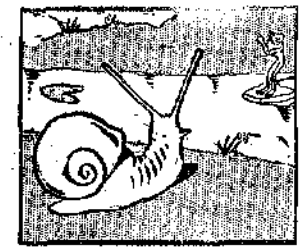
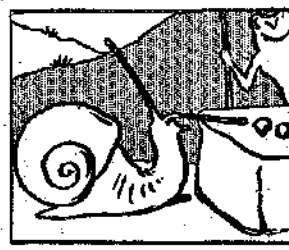
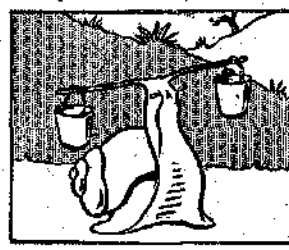
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Βουρζικίδου άρ. 38, παρά το Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Εν Αθήναις, 19 Ιουνίου 1910

Έτος 32ον.—Άριθ. 29

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ Ο ΚΥΡ - ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΣ

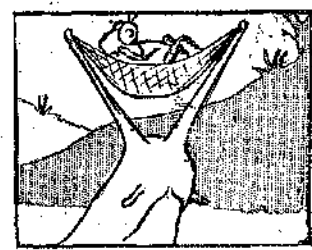
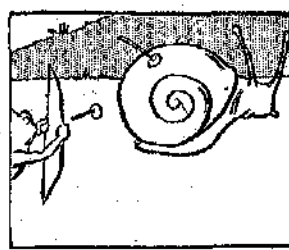
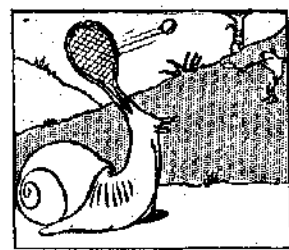
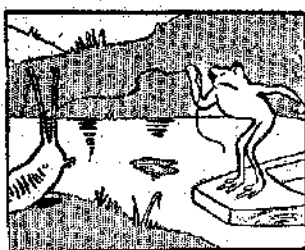

Οί περισσότεροι νομίζουν, ότι τὰ κέρατα μου χρησιμεύουν μόνον ως κόσμημα τής κεφαλής μου. Άλλ' απατώνται, διότι με αυτά τὰ κέρατα έγω κάμνω ένα σωρό πράγματα

και διασκεδάζω. Μ' ένα μπαζέλι π.χ. και με λίγη κλωστή, παίζω τή σφαίρα μιά χαρά. Και όταν θέλω να κουβαλήσω νερό, τίποτε πρακτικώτερο από τὰ κέρατά μου. Σας τὰ συνι-

στώ και είμαι καθολοκληρίαν εις τήν διάθεσίν σας. — Έες προάλλες άπήντησα στό ποτάμι τόν καλό μου φίλο Βάτραχο, τόν επιλεγόμενο Μπάκακx. Κ' έπαιξαμε μαζί μιά

παρτίδα μπαλιάρδο, x' έπέρασε ή άρα θαυμάσια. — Χθές πάλι, ενθ' έκανα τόν περιπάτο μου στήν όχθη, είδα τό Μπάκακα στή βαρκούλα του να παρασύρεται από τό ρεύμα και

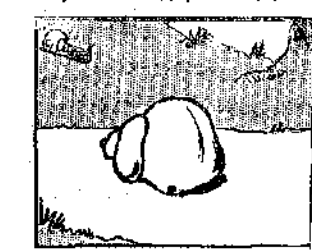
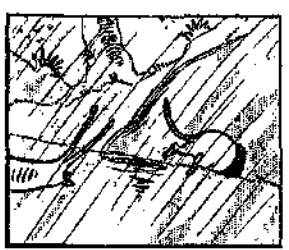

να κινδυनेύη. Δέ χάνω καιρό και τού πετώ ένα σχοινί. Έκείνος τό άρπάζει, και μεταχειριζόμενος τὰ κέρατά μου ως στήριγμα, κατορθώνει να φθάση στήν όχθη. Έτσι έσωσα τόν

φίλο μου. Άφού έπέρασε ή κίνδυνος, έπαιξαμε μαζί μιά παρτίδα λών-τένις. Έπρεπε να κατασκευάσω μιά ρακέτα, αλλά και γι' αυτό, σας βεβαιώ, δεν έχρειάστηκα πολύν καιρό.

Έέρω εγώ!.. Δυστυχώς, αυτό τό παιγνίδι δεν πολυάρεσε τού Μπάκακα, διότι τόν ένικουσα. Τού έπρότεινα λοιπόν να κάμωμe σκοποβολή. Έκείνος έρριχνε x' εγώ έχρησίμωσα ως

στόχος. Έ, αυτό πια τού άρεσε. — Άλλη φορά είδα ένα πτωχό κάθαρo που δεν είχε μέρος να κοιμηθῆ. Άμείως κρέμασα 'ς τὰ κέρατά μου μιά πρόχειρη αιάρα, όπου ηύρε όλίγη ανά-

καισι— Έώρα βρέχει. Έρέχω έξω, διότι πρέπει να ξερόστε ότι μάρέσει πολυ να βραίνω όταν βρέχει. Ο κύριος Πόντικας με πλησιάζει και μου λέγει ότι δεν τολμά να γυρίση

στό σπίτι του, διότι φοβάται μήπως τό πλημμυριστή ή βροχή. Τόν συνοδεύω και τού λέγω να μη φοβάται τίποτα... Έκεινος τότε τρέχει στό σπίτι του, να προφυλαχθῆ από τή βροχή,

που δεν τού άρεσει καθόλου. Κ' εγώ στέκομαι εκεί απέξω, και βουλόνω με τό καικί μου τήν τρούκα του. Έτσι ούτε σταλαγματιά νερού δεν μπαίνει μέσα στήν ποντικοφωλιά, και

ο κύρ Πόντικας εινε άσφαλής... — Άλλά καιρός εινε να παύσω τή ολυαρία μου. Νά, ένας συνάδελφός μου με πλησιάζει, διά να μου πῆ βέβαια ότι ή σελις έτελειώσε.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ως τὰς Πάτρας θὰ γίνουσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὰ «Ἐλευθέρια». Οἱ πρώτοι δηλαδὴ ἐπίσημοι Σκοπευτικοὶ Ἀγῶνες, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπαναλαμβάνονται κατ' ἔτος, πότε εἰς αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν πόλιν, πότε εἰς ἐκείνην. Τοὺς διοργανῶναι τὸ Κράτος, καὶ ἰδιαίτερος τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὅπου καὶ ἐδρεύει ἡ διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ.

Καὶ ὄχι μόνον τὰ ὄπλα, καὶ φυσίγγια καὶ τοὺς στόχους, ἀλλὰ καὶ τὰ πρώτα χρηματικὰ βραβεῖα τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν καὶ τῶν ὀράδων παρέχει τὸ Κράτος. Δέκα χιλιάδας δραχμῶν θὰ λάβῃ ὁ πρωταθλητὴς, δύο ὁ δευτέρος καὶ χιλίας ὁ τρίτος. Ἐπίσης καὶ ἡ πρώτη ἐκ τῶν ὀράδων θὰ βραβευθῇ μὲ πέντε χιλιάδας δραχμῶν, ἡ δεύτερα μὲ δύο καὶ ἡ τρίτη μὲ χιλίας. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων καὶ πολλὰ ἄλλα βραβεῖα, εἰς χρήματα καὶ εἶδη, θὰ δοθῶν εἰς τοὺς νικητὰς ἐκ μέρους Δήμων, Σωματείων καὶ ἰδιωτῶν. Οὕτω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τοῦ κόνου ἐν γένει προσηνύεται ζωντανότατον. Καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ἐπιτύχουν λαμπρὰ τὰ πρώτα αὐτὰ «Ἐλευθέρια», καὶ ἀπόμνη περισσώτερον — κάθε πρῶτον δύσκολον, — τὰ ἄλλα ποῦ θὰ νὰ διαδεχθῶν.

Ἡ διακήρυξις, τὴν ὁποίαν διένειμε καὶ ἐταχοδόκησε τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας, κοσμεῖται ἀπὸ μίαν ὄρειαν εἰκόνα: Τὰ καλλιγράφα τοῦ χωριοῦ, κυριακάτικα, μετὰ τὴν φουστανέλλαν των, ρίχνουσι εἰς τὸ σημάδι. Εἶνε μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν, τὴν ἠρωτικὴν, τὴν περασμένην. Αὐτὴν τὴν ζωὴν σκοπεύουν νὰ ἐπαναφέρουσι τὰ «Ἐλευθέρια» διὰ τῆς ἀμίλλης. Νὰ κάμουν τοὺς νέους Ἕλληνας, καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, νὰ ἐνθυμηθῶν καὶ πάλιν τὰ ὄπλα των, νὰ ταγαπήσουσι κάπως περισσώτερον, καὶ νὰ ἐπανακήσουσι τὴν σκοπευτικὴν δεινότητα τῶν πατέρων των καὶ τῶν παππῶν, οἱ ὅποιοι ἐθαυματούργησαν εἰς τοὺς πολέμους... Ἀλλοτε ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνας ἦσαν δεινοὶ σκοπευταί. Σήμερον καθήνησαν οἱ περισσώτεροι νὰ μὴ ἤξεύρουσι τί θὰ πῆ σημάδι. Ἡ σκοποβολὴ ἔχει παραμεληθῆ τελεείως, καὶ εἰς τὸ στρατεύμα ἀκόμη μικροῦσθη εἶνε ἡ ἀναλογία τῶν καλῶν σκοπευτῶν.

Καὶ ὅμως ὅλοι οἱ στρατιῶται ἔπρεπε νὰ εἶνε τελεείως ἐξησκημένοι. Ἀλλ' ἡ στρατιωτικὴ θητεία δὲν ἀρκεῖ νὰ τοὺς

ἐξασκήσῃ. Πρέπει νὰ καταγίνονται εἰς τὴν σκοποβολὴν ἀπὸ πρῶν, ἐπὶ ἔτη. Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος θὰ καταταγῆ εἰς τὸν στρατόν, ἀνάγκη νὰ εἶνε ἤδη καλὸς σκοπευτὴς. Αὐτὸ, σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρὸν, θὰ κάμουν τὰ «Ἐλευθέρια». Οἱ νέοι θάσκοπουν διὰ νὰ νικήσουσι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Καὶ ἀκούσιως θὰ γίνονται κατὰλληλοι νὰ ὑπερασπισθῶν μίαν ἡμέραν τὴν πατρίδα. Αὐτὸς εἶνε ὁ κυριώτερος καὶ ὁ μεγαλειότερος σκοπὸς τῶν Ἀγῶνων αὐτῶν, διὰ τοὺς ἐποικοὺς τὸ Κράτος θυσιάζει. Ὅλοι οἱ πολῖται ἐπομένως, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πρέπει νὰ τοὺς ἀγαπήσουσι καὶ νὰ τοὺς ὑποστηρίξουσι.

Σὰς ἀσκήσεις ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ἐἶνε ὁ διάδοχος τῆς Νορβηγίας Ὁλᾶφ, ὁ μόνος ἐκτετῆς. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Σάνδρινγκαν, τῆς Ἀγγλίας τὴν 2 Ἰουλίου 1903 καὶ ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς Ἀλέξανδρος. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἔτη, ὁ πατέρας του, ὁ πρίγκιψ Κάρολος τῆς Δανιμαρκίας, ἐδέχετο τὸ στέμμα, καὶ τοῦ προσέφερον ὁ νόρβηγικός λαὸς, ὁ ὁποῖος, πρὸ πολλοῦ ἠνωμένου μὲ τὸν σουηδικόν, ἔγινεν ἐσχάτως ἀνεξάρτητος.

Ὁ νέος βασιλεὺς ἔλαβε τότε τὸ ὄνομα Χακὼν ὁ Β', τὸν δὲ υἱὸν του μετονόμασαν Ὁλᾶφ, — ὄνομα ἐνὸς τῶν ἀδόξωτων νόρβηγῶν βασιλέων, τοῦ Ἁγίου Ὁλᾶφ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, εἰσέγαγεν εἰς τὴν χώραν του τὸν χριστιανισμόν.

Ὁ μικρὸς βασιλόπουκος Ὁλᾶφ ἔφθασεν εἰς τὴν Νορβηγίαν μὲ τοὺς γονεῖς του μίαν ψυχρὰν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος. Ἀλλ' ἤρκεσε νὰ τὸν ἴδων, διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουσι ὅλοι μετὰ σφόδρην μητρικὴν. Ἦτο τόσο ἐυμόρφον παιδάκι, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά του, μὲ τὰ γαλιανὰ ματάκια του, μὲ τὸ ἀγγελικὸν προσωπάκι του!... Ὅταν ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Χριστιανίας, τὸ ἐπλησίασαν ἐνὰ παιδί καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν μικρὰν νόρβηγικὴν σημαίαν. Καθισμένος εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέρας του, τῆς Βασιλίσσης, εἰς τὴν ἀμάξαν ποῦ μετέφερε τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ παλάτι, ὁ μικρὸς Ὁλᾶφ δὲν ἔπαυσε νὰ σείη τὴν σημαίουσαν του, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ λαοῦ.

Ἐὖρε τὸ δωμάτιόν του γεμάτον παιγνίδια, ποῦ τοῦ εἶχαν στείλῃ διάφοροι ἰδιῶται. Καὶ εἰς τὸ πάτωμα ἦτο ἀπλωμένος ἐνὰ θαυμασίον δερμά ἀρκουδάς, δώρον τῶν μαθητῶν τῶν Σχολείων πρὸς τὸν ἀγαπητὸν τῶν μικρῶν Διάδοχον.

Ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης του δημοτικότητος, οἱ γονεῖς του ἔπαυσαν μετ' ὀλίγον νὰ τὸν στέλλουσι περιπάτον μετὰ τὴν

παιδαγωγὸν του εἰς τὸ κυριώτερον παρκοῦν τῆς πόλεως, διότι ὅλοι αἱ κυρταὶ ἐπαίρων τὸ «χρυσόπαιδον» εἰς τὴν ἀγκαλίαν του καὶ τὸ ἐπνίγαν μετὰ φιλίας...

Ἡ ζωὴ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰς τὴν Νορβηγίαν εἶνε ἀπλὴ, χωρὶς πολλὰς ἐπιμορφίας. Ὁ μικρὸς Ὁλᾶφ εἰσέρχεται ἐλευθέρως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα του καὶ παίζει πλῆσιον του. Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς Χακὼν, βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀφημερίδων του, δὲν τὸν εἶδεν. Ὁ διάδοχος, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε τεσσάρων ἐτῶν, τοῦ ἐφώνησεν ἐπανειλημένως, ἀλλὰ χωρὶς ἀκούσθη. Τέλος ἐσοφίσθη ἐν τέρψασμα: ἐμμήθη τὴν φωνὴν τῆς βασιλίσσης καὶ ἐφώνησε: «Χακὼν!» Αὐτὸ ἔφθασε διὰ νὰ ποσάσῃ τὸν Βασιλέα ἀπὸ τῆν ἀνάγνωσιν.

Τὸν χειμῶνα, ὁ πρίγκιψ Ὁλᾶφ παγοδρομεῖ εἰς τὸ ἀνατόριον τοῦ Βαζενκόλνεν, πλῆσιον τῆς Χριστιανίας, ὅπου ἡ ἀριστοκρατία τῆς πρωτεύουσας ἐπιδίδεται εἰς τὰ ἀγαπητὰ τῆς σπορτ τοῦ χειμῶνος, τὸ σκι καὶ τὸ τμπορκαίν. Τὸ δὲ καλοκαίρι, εἰς τὸν πόρον τοῦ Μπύργολ, — περὶ τῶν ἑλλήνων οἰκοδόμημα: καλαιὸν νόρβηγικὸν ρυθμῶν, — παίζει τὴν βίβλιν καὶ τὸν μασὸν τοῦ γαίδαρον Χάρου, δῶρον τοῦ ἑκ μητρὸς πατρὸς του, τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου Ζ'.

Ὁ μικρὸς Διάδοχος ἔχει ἤδη καὶ ἐν ὄρειον κτήμα: εἶνε μικρὰ νήσος εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τοῦ Μπέργκεν, τὴν ὁποίαν ἠγόρασαν ἐνας πλούσιος Ἀγγλὸς καὶ τοῦ τὴν ἐχάρισεν. Μία κομὴ βίβλα, ἐπὶ τῆς νήσου, βλέπει ἐδῶθεν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκείθεν πρὸς ὄρειον τοπίον μετὰ λιβάδια, μετὰ δάση ἐλάτων καὶ μετὰ βουναὺ χιονοσκεπῆ. Καὶ ἡ νήσος ὀνομάζεται «Ἀκτίς Ἡλίου». Δὲν εἶνε ὅταν παραμυθί:...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Ὅπου εἶν' ἀνθὸς κάθεται ἡ μέλισσα καὶ τὸ χυμὸν τοῦ μόλις ἀρῇ, περὶ σὰ δένδρα, τὰ τριαντάφυλλα καὶ καταλάγει σὸ θυμάρι.

Μετ' εἴην κούφλη καὶ μόνη τις καὶ κἀκεῖ εὐδιακρίτως μέλι. (Ποῦδς τὰκουσε καὶ δὲν τὸ ἔβλεπε, νὰ γλυκαθῇ ποῦδς δὲν τὸ θέλει.)

Δαυλεῖται σὲν κορίτσι ἀκαίραστο, βγάξει κεφ' ἐπ' αὐτὴν τὴν φωνὴν εἰς περὶ, φρονεῖται καὶ ξανάρχεται, πάλιν νάρχησεν τὴ δουλειὰ τῆς.

Καθεὶς θαυμάζει αὐτὴν ἀκάρατη, ὅσα μικροῦλα ἐπ' αὐτὴν βλέπει. Σ' ὅλους ἑμᾶς, ὅπως σὴ μέλισσα, μὴ προκοπὴ παρόμοια κρέσει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES VERNE)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Περὶ τῆς τῶν γεγονυμένων: — Ὁ Τιάρκος, σχεδὸν ἡμερῶν, κατορθῶναι νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν καὶ νὰ ἐπιδύσῃ τὸ χρυσὸν νόμισμα, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσει ὁ βασιλεὺς Βοδόγ. Ἀμέσως οἱ Βοημοὶ τὸν περιποιούναται, καὶ ὅταν συνήχθησαν, τοῖς διηγείται τὰς περιπέτειάς του μετὰ τὴν δραπέτευσίν του ἐκ τοῦ Λονδίνου. Ἐμῶν τῶν κλεπτῶν, ὁ Τιάρκος προσπαθεῖ νὰ καθῆται τὸ δεσμὸν του καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Πόσον ἠγωνίσθη νὰ διαφύγῃ τὰ ὀλίγα μέτρα ποῦ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ πῦρ! Ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἡ ἀνάμνησις τῆς Ζινέττας, ἔδωσαν τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν εἰς τὸ φύσει δυνατὸν ἐκεῖνο παιδίον. Καὶ ἔφθασε!

Ἀλλ' ἔμενον ἀκόμη τὰ δυσκολώτερον: ἔπρεπε νὰ στρέψῃ τὸ σῶμά του οὕτως, ὥστε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς πυρῆς τὰ σχανία τῶν χειρῶν του, δεμένων ἐπισθεν... Ἀγωνίζεται καὶ τὸ κατορθῶναι πραγματικῶς. Ἀλλ' εὐθὺς φρικτὸς πόνος ἀλλοιώνει τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀναρθεῖ κραυγαὶ ἐκφεύγουσι ἀπὸ τὸ φριμμένον στόμα του. Εἶχε πῆσι, ὀλοκλήρος ἐπὶ τῆς ἀνθρωπιάς! Ἡ φωτιὰ κατακαίει τὸ κρέας τῶν χειρῶν του ἀλλὰ συγχρόνως πυρπολοῦνται καὶ τὰ σχανία ποῦ τὸν δεσμεύουν. Ὁσπὴ ψηφνημένου κρέατος γεμίζει τὸ σπῆλαιον, ὑποφέρει, πονεῖ φρικτῶδες, ἀλλ' αἰσθάνεται τὰ δεσμά παραλυμένα καὶ ἐλπίζει... Ἀκόμη μία προσπάθεια, καὶ τὸ σχοινίον θραύεται! Τὰ χέρια του εἶνε καυμένα, ἀλλὰ ἐλευθερα!

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐγχειρήματος τὸν ἐμποδίζει νὰ αἰσθάνῃ πάρα πολὺ τὸν πόνον.

Ἄλλως τε εἶνε καὶ ὡς μεθυσαμένος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸν φόβον... Ἀποσπᾷ τότε τὸ φινωτρον ποῦ τὸν πνίγει, λυεῖ τὰ ἐπιλοιπα δεσμά καὶ κατορθῶναι νὰ σταθῇ ὄρθιος.

Τρέχει πρὸς τὴν θύραν, ἡ ὁποία τὸν χωρίζει ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλ' ἡ θύρα εἶνε κλειστὴ καὶ ἀντέχει εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον πλῆγώνεται ἀκόμη περισσώτερον, προσ-

καθοῦν νὰ τὴν παραβιάσῃ. Φωνάζει τότε δυνατὰ ἀπὸ τὰς σχιμαδὰς καὶ αἱ ὀρεῖαι κραυγαὶ του ἀκούονται ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τῶν λατομείων, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται ἐπιτέλους καὶ τοῦ ἀνοίγουσι.

Ὅταν τὸν ἤρώτησαν ποῦ κατοικοῦσε καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸν μεταφέρουσι, ὁ δραπέτης δὲν ἤξευρε τί νὰπαντήσῃ.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν εἰς ἐργάτης: δὲν βλέπετε ἀπὸ τὴν στολή του ὅτι εἶνε μαθητὴς; πρέπει νὰ τὸν πάμε εἰς τὸ Λύκειο.

— Ἄ! ὄχι! ὄχι! σὰς παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ δυστυχὴς Τιάρκος.

«Διάβολε, δὲν βλέπετε ἀπὸ τὴ στολή του, ὅτι εἶνε μαθητὴς;» (Σελ. 239, στ. β')

— Λοιπὸν, εἰς τὸ σπίτι σου... εἰς τοὺς γονεῖς σου... ποῦ εἶνε;

Ὁ Τιάρκος εἰσώπη...

— Γιατί δὲν μιλάς;...

Ἐξάρνα ἐνεθυμήθη τὸ μεταλλίον του καὶ τὴν παραγγελίαν τοῦ βασιλέως Βοδόγ. Εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, εἶνε ἔπρεπε νὰ τὸν μεταφέρουσι. Εἶνε ἀλγῆδες, ὅτι τὴν πρώτην φοράν ποῦ ἐπῆγε, τὸν ἔδωξαν. Ἀλλὰ τότε δὲν εἶχε

συμφορῶθῃ μετὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ βασιλέως, δὲν εἶχε δεῖξῃ τὸ χρυσὸν νόμισμά του εἰς τὸν Παγκράτην.

— Πηγαίνετε με εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, κοντὰ εἰς τὴν Πουασονίερα! εἶπε πρὸς τοὺς σωτήρας του.

Εἰς ἐξ αὐτῶν παρετήρησε:

— Δὲν θὰ μπόρῃς νὰ πάῃ περὶς ὡς ἐκεῖ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνούσαν ἐνὰ κάρρον.

— Ἐ, μάρμακα-Πιόργη! ἐφώνησεν ὁ καλὸς ἐργάτης: εἶλα λοιπὸν πῶς κοντὰ νὰ πάρῃς φρόνιμα!... Εἶνε ἐνὰ δυστυχισμένον παιδί ποῦ τὸ ἐσακάτησαν οἱ κλέφτες τῶν καμινιδῶν!

Ὁ κάρραγωγὸς συγκατέτεθῃ νὰ παραλάβῃ τὸν Τιάρκον, τὸν ὁποῖον ἐβγάλεν εἰς τὴν θύραν τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν.

Ἐκεῖ γνωρίζομεν πῶς τὸν ὀπεδέχθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀπὸ δύο ἐβδομάδων, ὁ Τιάρκος διέμενον εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Μετὰ τὰς πολλὰς περιποιήσεις, μετὰ τὰ θαυματούργα φάρμακα τῶν Βοημῶν, αἱ πληγαὶ τῶν χειρῶν του εἶχαν ἰατρευθῆ καὶ ὁ μικρὸς, τὸν ὁποῖον ἐεὐχέθη καὶ ἡ ἰσχυρὰ του κρασις, εἶχεν ἀναλάβῃ, εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἀσφαλὴς ἐν τῷ μέσω γίλων, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐνθύμιζον τὴν εὐτυχὴ ζωὴν τῶν παιδικῶν του χρόνων, ἐλησφόνησε σχεδὸν ὅλα τὰ μεσολαβήσαντα δεῖνα καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνη ἐξήκολούθει. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τῷ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἤνοιγεν ἡ θύρα, καὶ θὰ ἔβλεπε, μετὰ τῶν εἰσερχομένων, τὸ ὄψηλὸν ἀνάστημα τοῦ βασιλέως Βοδόγ καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς Ζινέττας.

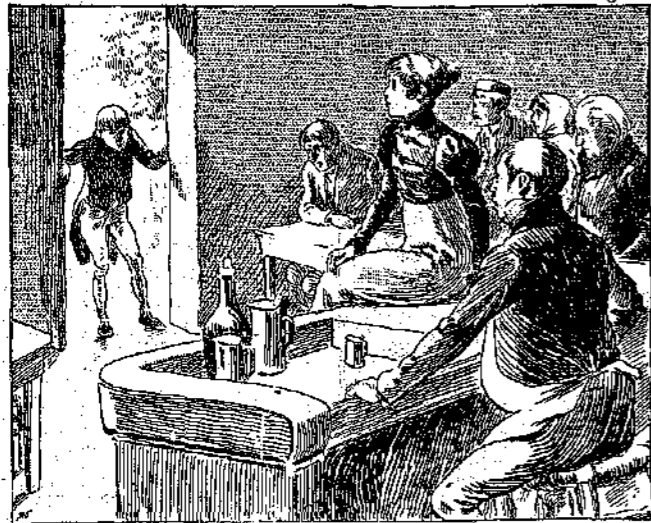
Διήρχετο τὰς ἡμέρας του συνομιλῶν διὰ μακρῶν μετὰ τοὺς νομάδας, οἱ ὁποῖοι παρ-

ήλαινον διηγεῖσθαι ἀπὸ τὸ κατὰσθημα τοῦ Παγκράτη. Ἄλλοι ἤρχοντο ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, καὶ ὅλοι εἶχον νὰ διηγηθῶν μάχας καὶ νίκας τοῦ Ναπολέοντος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἄλλως τε, ὅλον τὸ Παρίσι, χορτασμένον δόξαν καὶ πλοῦτον, ἐφαίνετο ὡς μεθυσαμένον ἀπὸ γαστάν. Αἱ ἐορταὶ διεδέχοντο τὰς ἐορτὰς. Μετὰ τοὺς γάμους τοῦ Ναπολέοντος μετὰ τὴν

Μαριαν-Λουίζαν, έπρόκειτο τώρα να έορασθῆ ἡ βάπτισις τοῦ διαδόχου, τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρωμῆς.

Ὅλοι εἶχον ὑποταχθῆ: ἀκόμη καὶ οἱ Βοημοὶ, οἱ ὅποιοι ἀλλοτε δὲν ἐγώνευαν πολὺ τὸν μέγαν κατακτητὴν, τώρα μόνον θαυμασιμὸς εἶχον δι' αὐτόν, καὶ τὸν ἔλεγαν μεταξύ των «Μέγαν Βοημόν».

«Ένα παιδί ὄχιρόν, ἐξηνητημένον...» (Σελ. 232 στ. 6')

Ἐκ τῶν θαμάνων τοῦ κατηλείου, ἐκεῖνος μὲ τὸν ὅποιον ὁ Τιάρκος συνώμιλει εὐχαριστότερον, ἦτο ἕνας ἄνθρωπος ἀπιστεύτως ὑψηλὸς καὶ ἰσχυρὸς, σφιγμένον μέσα εἰς στενὴν μακρὴν ἔνδυμασίαν, ἡ ὅποια τῷ ἐδίδεν ὄψιν κάπως φανταστικὴν. Δὲν ἐφαίνετο πολὺ γέρον, καὶ ὁ μὴ ἡ μακρὰ του κνήμη, τὴν ὅποιαν μὲ μηχανικὸν κίνημα διαρκῶς ἐρρίπτε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἦτο ἤδη κατάλυκος.

Ὁ βοημὸς αὐτός, τὸν ὅποιον ὠνομάζαν Γέρακα, ἡ Γιέρκα, ἦτο ἐφευρέτης μιᾶς πενητικῆς μηχανῆς, ἡ ὅποια, ἔλεγε, ἦτο προωρισμένη νὰ χαλάσῃ κόσμον. Καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν διὰ νὰ δείξῃ τὴν μηχανὴν του εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἐπὶ ὄρα, ὀλοκλήρους ἐξηγοῦσεν εἰς τὸν προσκετινὸν Τιάρκον τὰ θαυμάσια τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὁμιλοῦσε σιγά, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, γοητευτικὴν. Κ' ἐφαίνετο βαθύτατα πεπεισμένος, ὅτι εὔρε τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὅποιου ὁ ἄνθρωπος θὰ κατέκτα ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἀέρα, ὅτι αὐτὴ ἡ κατόκτησις θὰ μετέβαλλε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων θὰ ἠναγκάζετο νὰ λογαριάσῃ τὸν ἀφανῆ Βοημόν, ὁ ὅποιος ἤρχετο νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς στρατιώτας του μὲ πτέρυγας!

— Ναι, μικρὸ μου φίλε, ἔλεγε πρὸς τὸν ἐκθαμβὸν Τιάρκον, ἀναρριπτῶν ὀριζουμένως ὡς ἀκτινωτὸν δόξης τὴν ἀργυρὰν του κνήμην καὶ! σήμερ' αὔριο ἐγώ, ὁ Γέρακας, καταργῶ τὰ σύνορα, τὰ βουνά, τὰ γεφύρια, τὰς ἀποστάσεις...

Καὶ τί μοῦ χρειάζεται διὰ νὰ κάμω αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἐνα ζευγάρι πτερά ἀπὸ ταφτᾶ γομαρισμένο, μονταρισμένα σὲ μπαλένες ἀπὸ καλά ὀμβρέλλα!... Τιποτα, εἰ; Ναι, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εὔρω. Ἐπρεπε νὰ ὑπολογίσω τὸ μήκος αὐτῶν τῶν πτερόγων, τὸ σχῆμα, τὴν περίμετρον, Ὅλα κατ' ἐτελείωσαν. Δὲν μοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ δέσω στὰ μπράτσια μου αὐτὰ τὰ πτερά, γιὰ νὰ γίνω πουλὶ καὶ νὰ πετάξω!

Ὁ Τιάρκος ἤκουε μὲ ἀνοιχτὸν στόμα. Καὶ ὅταν μίαν νύκτα, ὁ Γέρακας, μὲ μεγάλην μυστικότητα, εἰς τὸ δωμάτιόν του, τῷ ἐδείξε τὰς δύο μεταξίνους πτέρυγας, αἱ ὅποια θάναστατοναν τὸν κόσμον, διπλωμέναις πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ βάθος ἐνὸς κιωτίου, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ δὲν εἶχεν ὅρια!

Κάθε βράδυ, ὅταν ὁ ἐφευρέτης ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ταβέρναν, ἡ ὅποια ἦτο ἡ κατοικία του, ἀφοῦ ἐτροχεν ὅλην τὴν ἡμέραν, προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ ἀχράστιν ἄμπελ τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ μικρὸς τὸν ἠρώτα ἐναγωνίως:

— Λοιπὸν, ἐτελείωσε;

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐτελείωσε ποτέ.

Ἐκ τῶν αὐλικῶν εἰς τοὺς ὅποιους ἀπεκτείνετο, ἄλλοι τὸν ἐπερίπαζαν, ἄλλοι δὲν τὸν ἐδέχοντο διόλου. Ἄλλ' ὁ Γέρακας δὲν ἀπεθαρρύνετο καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν νεαρὸν θαυμαστήν του:

— Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε, μικρὸ μου, μὲ ὁλας τὰς μεγάλας ἀνακαλύψεις. Κάθε ἐφευρέτης εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ περᾶσῃ γιὰ τρελλός. Κ' ἐγώ, τώρα εἶμαι τρελλός, ἀργότερα ὁμως θὰ εἶμαι μέγας, καὶ μετὰ θάνατον θὰ μοῦ ἐγείρουν ἀνδριάντας. Ὡ, τὸ ξεύρω καλά!

Φαντάζεται τις τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὅποιαν ἔκαμναν ὅλ' αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν ἐνὸς παιδιοῦ δεκαπενταετοῦς. Νύκτα καὶ ἡμέραν ὁ Τιάρκος δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον παρὰ τὰς μεταξίνους πτέρυγας. Ἐθέληεν εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι τὰς ἐφοροῦ-

σεν, ὅτι ἐπατοῦσεν ἄνωθεν τῶν στρατοπέδων καὶ ἐτι διορίζετο ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος πτερωτὸς ἀγγελιαφόρος τῆς Α. Μεγαλειότητος...

Βεβαίωτα δὲν θὰ ἐδυσκολευότο νὰ τὸν δεχθοῦν εἰς τὸν στρατόν, ὅταν ὁ φίλος του Γέρακας θὰ τῷ ἐνεπιστεῦετο τὸ θαυμάσιον μυστικόν του! Διότι, πραγματικῶς, ὁ ἐφευρέτης τοῦ τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ. Ὅτ' ὅταν ἔκαμνε συνεταιρὸν του, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὸν ἐπαίρνε νὰ δοκιμάσουν μαζί τὴν μυστηριώδη συσκευὴν.

Ὀνειρα καὶ πραγματικότης.

Μίαν ἑσπέραν, ὁ Γέρακας ἐπέστρεψε περιχαρῆς εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Ὁ Τιάρκος, γνωρίζων ὅτι ὁ φίλος τοῦ δὲν ἠγάπα νὰ ὀμιλῇ ἐνώπιον ὄλων, ἀπέφυγε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ εἰς τὸ τραπέζι. Ἀλλὰ μόλις εὑρέθησαν μόνον εἰς τὸν κήπον, τὸν ἠρώτησε:

— Τιποτε νεώτερον;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἐφευρέτης μειδιῶν.

— Εἶδατε τὸν Αὐτοκράτορα; Πῆτέ μου γρήγορα!

— Καλέ, δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος! Ἀπεφάσισα νὰ προχωρήσω μόνος μου καὶ νὰ ἐκβιάσω μ' ἐν δημοσίον πείραμα τὰς θύρας τοῦ ἐπιμένονος νὰ μοῦ εἶνε κλεισταί. Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, ὁ διευθυντὴς τοῦ κήπου Μαρμπέρ μὲ ἀνγκαζάρισε.

Ὁ Τιάρκος ἠσθάνθη κάποιαν ἀπογοήτευσιν. Διὰ τὸν φίλον του εἶχεν ἐλπίσῃ κάτι καλλίτερον ἀπὸ ἄπλην ἐπίδειξιν εἰς ἕνα δημοσίον κήπον. Ἄλλ' ὁ Γέρακας τὸν ἔκαμνε μετ' ὀλίγον νὰ συμμερισθῆ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν του.

Δὲν ἐνοοῦσε λοιπὸν ὅτι εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτον πείραμα, ὅλο τὸ Παρίσι θὰ ὀμιλοῦσε περὶ τοῦ ἰταμένου ἀνθρώπου; Ὅτι ἡ φήμη του θὰ ἔφθανε μέχρι τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὅποιος θὰ ἐσπευθε τότε νὰ τὸν καλέσῃ, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφορήσῃ πρὸς τὴν σπουδαίαν ἐφεύρεσιν;...

Ὁ Τιάρκος, πεσοῦς εἰς τὴν ἐντέλειαν, δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον παρὰ τὸ μελετῶμενον ἀγγεῖριμα. Ὅτε βῆμα δὲν ἄφινε τὸν Γέρακας, πρόθυμος νὰ τὸν βοηθῆ εἰς ὅ,τι ἤθελε. Καὶ εἶχον τῶσα νὰ κάμουν! Ὁ Γέρακας θὰ ἐνεφανίζετο πρὸ τοῦ κοινοῦ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁμο-

«Νὰ γείνω πουλὶ καὶ νὰ πετάξω!» (Σελ. 240 στ. 6')

λόγησε δὲ εἰς τὸν βοηθὸν του ὅτι, μολοῦντι εἶχε πλήρη πεποιθῆσθαι ὅτι ἡ συσκευή του ἦτο καλῶς ὑπολογισμένη, δὲν τὴν εἶχε δοκιμάσῃ ἀκόμη, ἀναβάλλων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἀσήμενον αὐτὴν διατύπωσιν.

— Ἄν ὁμως, ἀντέταξε δειλῶς ὁ Τιάρκος, δὲν δουλεύῃ καλά;

— Ὀλιγόπιστε! ἀνέκραξε μὲ κεραυνοβόλον βλέμμα ὁ Γέρακας, καὶ οὐ λοιπὸν σὰν τοὺς ἄλλους;...

Ἡ πικρὰ αὐτὴ ἀναφώνησις ἔκαμνε τὸν εὐπιστὸν Τιάρκον νὰ ἐντραπῆ διότι ἀμείβετο, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, περὶ

τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ νέου του φίλου, καὶ ἔκτοτε προσεκκολληθῆ εἰς αὐτόν μετὰ μεγαλύτερου ζήλου καὶ ἐξετέλει ἀκόμη προθυμότερα τὰς διατάγας του.

Ὁ Γέρακας τῶντι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ προσλάβῃ τὸν Τιάρκον ὡς βοηθὸν καὶ συνεργάτην.

— Μικρὸ, τῷ ἔλεγε συχνάκις μὲ στόμφον, θὰ συμμερισθῆς τὴν δόξαν μου καὶ τὰ πλοῦτή μου!

Διὰ νάποκτήσῃ αὐτὴν τὴν δόξαν καὶ αὐτὰ τὰ πλοῦτή, ὁ μικρὸς Βοημὸς διήλθε δύο ἡμερονύκτια εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γέρακα, ὀπίστων καὶ συκολλητῶν μετ' αὐ-

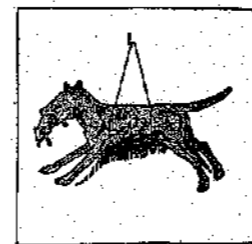
τοῦ τὰς περιφήμους πτέρυγας, αἱ ὅποια ὑπῆρχον μὲν πλήρεις εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ἐφευρέτου, ἀλλ' εἰς τὴν πραγματικότητα μόλις ἦσαν σχεδιασμένα καὶ μάλιστα ἀτελέστατα.

Μετὰ πολλὴν ἐργασίαν, τὸ ἑσπέρας τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Τιάρκος ἐθαύμαζε περιχαρῆς δύο ὀραίας πτέρυγας ἀπὸ ταφτᾶ, αἱ ὅποια ἐταλονατέοντο εἰς τὸν ἀνεμὸν, κρεμασμένα ἀπὸ ἕνα καρφὶ εἰς τὸ ταβάνι τοῦ δωματίου τοῦ Γέρακα.

(Ἐπεταί συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σκύλος πολὺ λαίμαργος

Εἰς τὴν βιτρίναν ἑνὸς μαγαζιοῦ τοῦ Λονδίνου, ἐλκύει τὴν περιέργειαν τῶν διαβατῶν ἕνας σκύλος ἀπεξηραμένος, κρατῶν ἀκίμῃ εἰς τὸ στόμα του ἕνα ποντικόν. Ὁ σκύλος αὐτὸς ἀνευρέθη μετὰξὺ δύο δοκῶν μιᾶς οἰκίας καταδαρισθείσης. Ὑποθέτουν ὅτι, κωνηγῶν τὸν ποντικόν, ἐσφηνώθη εἰς τὰς δοκοὺς καὶ ἔμεινε ἐκεῖ-μέσα πολλὰ ἔτη, ἕως ὅτου κατήνησε... μούμια.

Ὁρατὰ λεία

Ἡ περιέργος αὐτὴ φωτογραφία παριστᾷ μίαν «χειρῶν» μικρῶν κροκοδείλων, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λεγομένων ἄλιγα τὸ ρων.

Θὰ ἦτο ἄραγε ἐξυπνῆ;...

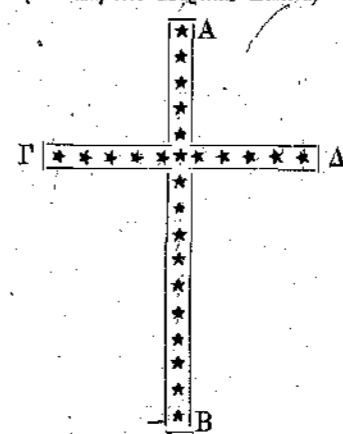

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς καπηλείου, εἰς τὰς περιχωρὰς τοῦ μίαν χήναν μὲ δύο κεφάλια. Τὸ τέρας αὐτό, τὸ ὅποῖον εἶνε αὐθεντικόν, ἔζησεν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ τὰρα ἐπιδεικνύεται εἰς τοὺς θαμνῶνας τοῦ κα-

πλήσιου βαλασσωμένον. Λέγουν, ὅτι ἡ χήνα εἶνε τὸ κουτότερον πουλὶ. Ἄν ἐζούσεν αὐτὴ, ποῦ εἶχε δύο κεφάλια, θὰ ἦτο ἄρα γε ἐξυπνῆ;...

Πρόβλημα

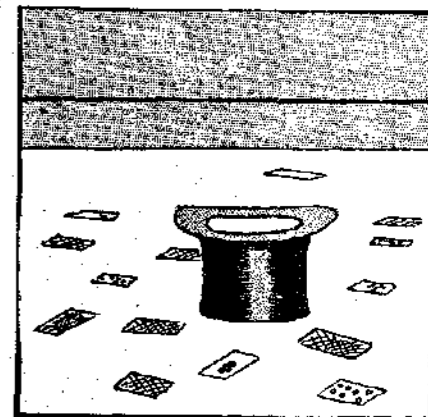
(Ἐσθλήν ὑπὸ Μαρίας Ζάννα)

Ἡ δεσποινὶς Ὁλγα εἶχεν ἕνα σταυρὸν ἀπὸ διαμάντια, καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸν δώσῃ εἰς ἕνα χρυσοχρὸν νὰ τῆς τὸν καθαρίσῃ, ἐμέτρησε τὰ διαμάντια ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Β, 16 διαμάντια. Ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Δ, 11 διαμάντια. Καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Γ, 11 διαμάντια. Ἐκαμνε αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν ἐμπρὸς εἰς τὸν χρυσοχρὸν καὶ τοῦ ἄφισεν ἡσυχῇ τὸν σταυρὸν τῆς. Ἄλλ' ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος κατόρθωσε νὰ κλέψῃ δύο διαμάντια, χωρὶς ἡ δ. Ὁλγα νὰ τὸ ἐννόησῃ, διότι τὰ ὑπολειπόμενα μετροῦμενα ὡς ἄνω, ἐδίδον πάλιν τὰ ἴδια ἀθροίσματα. Πῶς τὸ ἐκατάφερον ὁ χρυσοχρὸς;

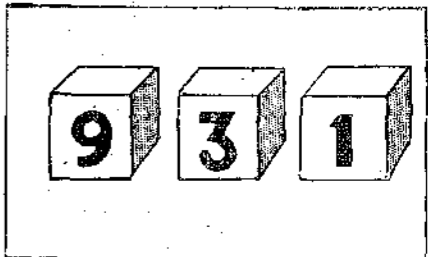
Ἀπόκλιση: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορε νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Βυρπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιουθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού

Παίγνιον πολὺ δύσκολον

Τοποθετήσατε εἰς τὸ πάτωμα ἕνα καπέλο, καὶ ἐξ ἀποστάσεως ὀλίγων μέτρων, προσπαθήσατε νὰ ρίψετε μέσα τραπουλόχαρτα. Θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἐγχειρήματα!

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 27ου φυλλαδίου.

Ἀντιστρέφωμεν τὸ 6 ὥστε νὰ γίνῃ 9, καὶ τοποθετοῦμεν τοὺς κύβους ὥστε νὰ σχηματισθῆ ὁ ἀριθμὸς 931, διαιρετὸς διὰ τοῦ 7.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ «ΕΓΩ-ΦΡΟΝΩ»

Το παρατσούκλι αυτό έχει δοθεί εις κάποιον φίλον μου. Είναι καλός μαθητής του Γυμνασίου και από καλή οικογένειαν.

Διά να ιδίτε τώρα αν έχη δίκαιον ο δεύτερος νουνός του κ. Εγώ-φρονώ, σάς αναφέρω εν άπό τα πολλά του ανέκδοτα. Ημεθα μίαν νύκτα εις την πλατείαν, μερικοί συμμάθητάς κ' εβλέπαμεν τον κομήτην.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ημουν τότε άκείνα νήπιον, μά την θυμάμαι καλά, σάν νάταν χθές, την έκδρομήν που έκάμαμε με την γαργά μου διά να προσκυνήσωμε τόν λείψανον του Αγίου Γεωργίου εις την Κεφαλληνίαν.

Κεφαλληνιακή Δύρα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο κ. Ν. Ι. Λάσκαρης, ο εύφυής θεατρικός συγγραφέας, είδε κάποτε εις έκδρομήν. ένα κάθρον φορτωμένον σάν νόν. Τό φορτίον ήτο παμμάγειον και έφθιαν εις δυσθεώρητα ύψη. Πρό το θεάματος, ο κ. Λάσκαρης άνέκραξεν άναιτείων τάς χείρας:

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΤΟΥ Ν. ΠΟΙΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΩΤΗΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τώρα κ' άνοίγουν γύρω τά λουλούδια τόν όρθρον, στήμη θεία, και ακορπίζουν μρωσιδής χίλιες, πάρα πρό κραιβάδια γλυκά σά δένδρα τά πουλάκι' άρχίζουν, Μά κάλλη άφάνταστα ποδ ή φύσις τώρα σολλίζεται, μ' όνειρεμένα κάλλη, τή μυστική, μισόγρια τούτη άρα κροσσό ο ήλιος ο χρυσοδός προβάλλη...

Δός μου άγάπη, γνάσι κ' εύτυχία τά καλά σου άς τέλος χάριξ δώρα ψυχή πονετική, άκακη, θεία, άς την τελευταία φύλαξέ με άρα!... Χιαβάθας

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Εις τά παλαιά χρόνια, όταν οι Θεοί έσχείζοντο με τους θνητούς και συνεμορφούντο πολλάκις με τάς επιθυμίας των, ένας γεωργός μαζί με ένα πλούσιον έμπορον, έχον μεγάλην έκτιθυμیان να γίνωσι κάτοχοι του δώρου της σοφίας.

Γνωρίζω πολύ καλά τί πόθους έχετε, αλλά έχομαι να σάς πληροφορήσω, ότι είναι άπολύτως άδύνατον να χορηγήσω εις άμφοτέρους την αύτην δύναμιν. Εν τούτοις ύπόσχομαι να όδηγήσω σοφίαν εις έκείνον, ο όποίος θα άποδειχθή ως τρέφον μεγαλειότητα πόθον δι' αύτην. Λάβετε αύτά τά δύο βιβλία, φυλάξτε τα επί 12 μήνας και κατόπιν έπιστρέψατέ τα εις τό καλάτι μου, τό όποίον εύρίσκειται εις τό κέντρον του δάσους. Δέν σάς έμπροθίζω από του να τά άναγνώσατε τούναντίον έχετε την πλήρη συναινέσιν μου να τά μεταχειρισθήτε όπως θέλετε. Αλλά τό δώρον της σοφίας θα χορηγηθή εις έκείνον, ο όποίος κατά την γνώμην μου θα έπιστρέψη τό βιβλίον εις την καλύτεραν κατάστασιν κατά τό τέλος του έτους.

Τουλοποτόροσος ο πλούσιος έμπορος και ο γεωργός έλαβον τους τόμους των. Και ο μόν πρώτος τον έφύλαξεν εις άσφαλιστάτην θήνην, την όποιαν ετοποθέτησεν εις σκοτεινόν θάλαμον, προσωπικώς δε έπετήρησε νυχθημερόν την προφύλαξιν του άπό την έλαχίστην άτμοσφαιρικήν επίδρασιν.

Ο πτωχός όμως γεωργός, φλεγόμενος υπό της επιθυμίας να πλουτίση τον νουν του με τό περιεχόμενον του βιβλίου, παρέβλεψε την σύστασιν της θεάς όσον άφορρά την καθαριότητα του βιβλίου, και εκ της συγχής και επιμόνου άναγνώσεως ήδυνήθη εν τέλει να τό άνοστηθίση.

Εις τό τέλος του έτους άμφοτέροι μετέβησαν συμφώνως με τάς οδηγίας της θεάς να την επισκευθώσιν, ο μόν πλούσιος με τό λάμπρον εκ της καθαριότητος βιβλίον, ο δε πτωχός γεωργός άκολουθών αυτών με τον άκαθάρατον εκ της πολλής χρήσεως τόμον του.

Καλός Σαμαρείτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Χαριλάκης εις τό σχολειον τεχνολογεί: Η έλαφος... γένους θηλυκού, αριθμού ένικού, πτώσεως όνομαστικής καί... Τί πνεύμα έχει; διακρίπτει ο διδάσκαλος. Αιγάκι κουτό δάσκαλε! άπαντά εύθδς ο Χαριλάκης.

Ο Κουφοκεφαλάκης, εισερχόμενος εις βιβλιοπωλείον, βλέπει την έπιγραφήν: ΑΠαρακαλέσθε να κλειστέ την θύραν. Και άρχίζει: Ονομαστική ή θύρα, γενική της θύρας, δοτική τη θύρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ Εν Πειραιεί. Βραβεύθεισ υπό τό ψευδώνυμον "Εργονος Αύτοκράτορος Εις τον 118ον Διαγωνισμόν των Λύσεων [Τό Διάπλασις τ. τ. σελ. 219.]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Ο Διαγωνισμός άπέος δέν μας έδωσε μίαν καθαυτόν όραταν, γλυκειάν, παιδικήν πρωινήν προσουχήν. Μερικοί τό επεχείρησαν, αλλά μη έχοντες άρκτην τέχνην να γράφουν στίχους, δέν τό κατορθώσαν. Οι τεχνικώτεροι καλιν δέν έπήσαν τό θέμα καλά. Ως συμβιβασμός μεταξύ των δύο, πρέπει να θεωρηθή τό βραβεύόμενον ποίημα του Χιαβάθας, τό σχετικώς καλλίτερον και καταλληλοτέρον.

- ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χιαβάθας, [15Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αόφος του Γάνου [12Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πίσις - Παρίς [10Ε]. ΑΝΟΝΥΜΟΝ (άπό [5Ε] εις έκαστον:) Σημαιοφόρος Έλλην. Αθανάσιος Διάκος. Υπερασπιστής του Έθους. Λαογενής Σανροφόρα. Μία των Χαριτων. Ελευθερος Έλλην. Εόγενής Ίδεώδες. Φιλόγος του Βασιλέα. Έξοριστος Βασιλέας. Σκληρά Πραγματικότης. Έκλιδας Φιρονηγισμα. Νύμφη του Νείλου. Κούχημα της Ηπείρου. Γεωργος Σα. Λιβαδάς. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [3Ε] εις έκαστον:) Αγωνία Έθνομόρτσος. Μικρός Μανδολιστής. Κυμαίλουσα Κωνσταντευμος. Ράβδος του Μωσάως. Καλλιότη Θ. Λάχανά. Γ. Κολύμβος. Αρχαίος Σπαρτάτης. Σταγών Αρόσου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 33, όδός Εξοριστών την 16ην Ιουνίου 1910. ΛΑΜΠΡΑΙ αι έξετάσεις του Λυκείου και Παρθενωγωγείου «Σωτήρος» του κ. Κωνστ. Διαληγμα. Καί η Έκθεσις των έργοχειρών διαμοιράτη. Επίσης και τό άρίστου Παρθενωγωγείου Σκαρδέλη. Όσον διά την έορτήν του Διονυσίου Λυκείου εις τον Παρνασσόν, θαυμασία. Τί άραία που έπαιξαν και την κομωδιαν «Τά λάθη του Σταμάτη»! Όστε εις τό θέατρον. Θεωρητάτα συγχρητήρια εις όλους. Καί μία σπουδαία είδησις: Τόν Σεπτέμβριον, τό Δραγάσειον του Πειραιώς μεταφέρεται εις τάς Αθήνας, επί της όδου Φιλελλήνων, άντικρυ της Ρωσικής Έκκλησίας. Είνε καιρός. Τό λαμπρόν εκπαιδευτικόν ίδρυμα του κ. Ι. Δραγάτη πρέπει να τό έχη ή πρωτεύουσα.

Ορίστε τώρα ή ο Λεωνόμαχος Έλλην μου γράφει ότι η «Οικονομία καιρού» που έδημοσιεύθη προχθές εις την Σελίδα Συνεργασίας, είναι άκόσπασμα από τον Γεωροστάτην. Καί αυτολεξεί μάλιστα. Αληθεια λοιπόν, αυτολεξεί; Μά είναι φοβερό μ' αυτό τό παιδιά!... Η έπιστολή σου όρατα, Μαριμένε Λοουδάκι. Η άγγελία σου όμως δυσάγγευστος και άκατανόητος. Δέν ειμπορώ να την δημοσιεύσω.

Εδγε εις τον Έξοριστον Βασιλέα! Έπροβιάσθη εις την Γ' τάξιν του Γυμνασίου με βαθμόν 9.19. Όχι μόνον εις την τάξιν του, αλλά και εις όλον τό Γυμνάσιον κανείς δέν έπήρε τέτοιον βαθμόν. Εδγε του!

Ο Ατρόμητος Λεωνίδας ήτο άρρωστος αύτάς τάς ημέρας, και γιά να περνά ή ώρα του είδιθαζε τους βίους των Αγίων. Δέν ξέρετε πόσον του ήσαν. Προσάντων ο βίος του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου. Μά και βέβαια είναι όρατοι. Μίαν φοράν εις την ζωήν του πρέπει να διαβάση κανείς και τους βίους των Αγίων.

Νά, τά καλά του κομήτου! Διά να ξενοκτίση τόσες βραδούς ή φιλη μου Μαριμένε Φύσις, έκπρολόγησε και ήτο άρρωστος ένα; ήνα. Γι' αυτό και δέν μου έγραψαν. Έ, τόρα που έγεινε καλά, άς μου γράψη.

Όχι, Μαυροβαλασσίτη, δέν είναι άνάγκη να περιμείνης τον νέον ανδρομότην. Είς πάσαν εποχήν ειμπορεί να έγγραφη κανείς και να κόμη την συνήρομήν του ναρχικήν όποτε θέλει. Π. χ. ειμπορεί να έγγραφη δι' εν έτος από 1ης Δεκεμβρίου 1909, και τότε θα του στείλω και όλα τά έκδοθέντα φύλλα του έτους τούτου ξε άρχής, ή να έγγραφη δι' εν έτος; άπό σήμερον, και τότε δέν θα του στείλω μόν προηγούμενα, αλλά θα εξακολουθήσω να του στέλλω τά έκδοθέντα φύλλα έως τον Ιούλιον του 1911. Όπως θέλει.

Χαριτωμένο τό γραμματάκι σου, Αιγυπτία Πριγκίπισσα. Έδωσα τη φωτογραφία σου στην Κάκια και στη Δουλούνα. Σε γαιρευθών και με πρώτη ειχαίρια θα σου στείλουν και τη δική των. Γράψε μου με τη συμφωνία όμως να είναι πάντα καλό κορίτσι και να μη δυσαρεστής εις τίποτε τη θεία σου.

Αθηνάια Βασιλόκαι, έλάβαμεν τες κάρτες και τό γλυκίσματα που έστειλες των παιδιών. Σ' ευχαριστούμε πολύ, πάρα πολύ. Μά γιατί πάντα να πειράζεσαι; Όρατότατα αύτά που μου γράφεις, Ασηρες Κόρκα, γιά τό καλοκαίρι σας τερπνότατον Σχολειον, τό όποίον εις... ή Διαπλάσις. Αν ειχα τόπον θα έδημοσίεωσα όλην την έπιστολήν σου. Δούμισσα των Σαλώνων, να σου ζήση ή κορούλα, που θα σε άντικαταστήση μίαν ημέ-

ραν εις την Διαπλάσιν και εις όλα. Διότι τί άλλο θέλει, παρά να σου μοιάση;—τό όποιον εύχομαι ένκαρδίως.

Η προθεσμία του 121 Διαγωνισμού προς Σύνθεσιν Πνευματικών Άσκησεων έληξε την 10 Ιουνίου. Όσοι δέν εκπρόλαβαν να στείλουν, άς φυλάξουν τάς Συλλογές των διά τον ποσειχή Διαγωνισμόν, διότι τόρα δέν δέχομαι άλλας. Έλαβά δέ πλθθος αύτην την φοράν! Άραίαις έπιστολάς, εις τάς όποιάς δέν έχω τόπον ν' απαντήσω, μου έστειλαν αύτην την έβδομάδα και οι έξής: Έξοριστος Ατίθις, Φιλέρημος Τονγών, Ασηρος Γάτος, Μισρός Αργοναύτης, Έυδοσιαώδης Έλλην, Λεωνόμαχη Μ. Π., Ποθητή Κωνσταντινούπολις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έγκρίνονται: α) Με τό ίδιο όργανον του Ρήγα Φεραίου.—Οι κακοί σίμιοι του Έρμού του Πραξιτέλους.—α) Η Έλίς του Ναύτη του Μάρκου Αθηνάιου.—α) Τ' άπόδειν του Αθανάσιου Διάκου.—α) Η πρώτη προσουχή και «Τραγουδάκια» της Έξοριστου Ατίθιδος.—α) Η βαρκούλα του Μικρομήγα.—α) Το μονάκιον του Προμηθέως Δερμιότου.—α) Διάφορα του Σημαιοφόρου Έλλημος.—α) Χρυσός ώρες του Πόδου του Έλλημοσού.—α) Ο βουκόος του Παναθηναϊκού.—Διάφορα της Γλυκειας Παρίδος.—Παιγνιο και Παιδικά Πνεύματα διάφορα. Απογράφονται: α) Ο μέθυσος.—α) Για να γελάτε.—α) Μύθος.—α) Στο δάσος.—α) Η όργη.—α) Ο αδιάκριτος.—α) Στο στρατό μας.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις του Έργονος Αύτοκράτορος] Ίδε Αλληλογραφίαν 21ου φύλλου.

ΣΤ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Υπόλοιπον εκ του Β'. Δελτ. όρ. 12, 55 Νέα εισφορά: Φιλέρημος Τονγών λ. 20, Όλα Κισσαϊνή όρ. 1, 50, Καλλιότη Έδωγ. Διπλόρη όρ. 1, Αγγελος Λομβάρδος λ. 55, Αγία. Χρ. Μπούνης λ. 10, Ρήγας Φεραϊός λ. 20, Φοίβος Απόλλων όρ. 1, Όνειρον της Κήπου λ. 30, Μαριμένε Φύσις λ. 30, Ασηρος Κόρακος λ. 50.—Τό όλον μέχρι της 15 Ιουνίου όρ. 18.20. Με τό ποσόν τούτο ενεγράφησαν διά πληρωσεως δύο άποροι, ο όπ' αριθ. 25 εκ του έσωτερικού και ο όπ' αριθ. 47 εκ του έξωτερικού. Έπερίσευσαν δε λεπτά 20 μεταφερόμενα εις τό προσεχές Δελτίον.

Εκ των 65 συστημένων άπόρων ενεγράφησαν οι 6 δια των μέχρι τούδε εισφορών. Υπολείπονται άκόμη 59, περιμένοντες από τάς εισφοράς των φιλανθρώπων φίλων μου να έγγραφώσι και αυτοί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Όδοσείος Ανδροστους α, (Δ. Κ.) Αλέξανδρος Μανροκοδάτας α, (Διάπλασις, Ζήτω!) Ανδροτωμένο Σούλι α, (Μ. Μ.) Μανροβαλασσίτης, κ. (Ε. Π.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άναγλάξουν: ο Έθνομός Έγμος (0) με Φαιδρόν Αδάμαντα, Γυϊό του Ιονίου, Ίδανόμητη, Αιγυπτίαν Βασιλοκάικα, Μασκότ, Δουκισσαν των Σαλώνων, Αθανάσιον Διάκου, Μαύρα Μάνια, Έξοριστον Αντίδα, Είμαι Ζαωνθία.—ή Αφροδάσιος Κεσρήν (2) με Αδρον του Γάνου, Ποθητήν Κωνσταντινούπολιν, της Φράσις τ' Αργιολούλουδα, Κεφαλληνιακήν Αδραν, Κορυθαίολον Έκτορα.—τό Δάκρυ Χαράς (0) με Ιωάνναν Δάρα, Μανδουκικήν Έλίδα, Ριγολέτον.

